

paa den, som det forekommer Udvalget gyldige Grund, at han ved at miste det ene Ben for al sin Levetid vil være mindre sørlig, mindre arbejdsdygtig, end han uden denne Skade vilde have været, og deraf vil da følge, at han er afstaaen fra saadanne Forfremmelse i Jernbaneselskabets Tjeneste, som han ellers kunde have havt Udsigt til, da Forfremmelse jo saa godt som altid medfører et mere anstrængende Arbejde. Saadant kan han ikke paatage sig, og sølgelig vil han være afstaaet fra de bedre lønede Pladser, som han ellers kunde have havt Anledning til at faae. Han er forøvrigt anbefalet som en dygtig, hæderlig og paalidelig Mand, saa at der ingen Tvivl er om, at han virkelig har havt Udsigt til Forfremmelse i Statsbanens Tjeneste eller i den Jernbanes Tjeneste, hvori han nu befinder sig, naar ikke hans legemlige Skade var. Han har to Gange henvendt sig til vedkommende Ministerium om en lignende Understøttelse som den, han nu søger, men man har afslaaet hans Andragende, saavidt jeg har kunnet skjønne, fordi man antager, at han nu har den samme Løn, som han havde, før han led den Skade, hvorom jeg har talt. Hvis jeg har forstaaet dette Afslag rigtigt, kan jeg ikke billige det, thi nu er det alt 4 Aar siden, at han mistede Benet, og selv om han nu efter disse 4 Aars Forløb har opnaaet en Løn, der er lige saa god eller mulig en Ubetydelighed større end den, han den Gang oppebar, saa vil han dog ikke være lige saa godt stillet nu, som han vilde have været uden Tabet af Benet, thi i de 4 Aar havde han havt en rimelig Udsigt til at erhverve sig en bedre lønnet Stilling eller vilde have havt Udsigt dertil i den nærmeste Fremtid, medens han nu kun har Udsigt til, saalænge Ungdomskraften er i Legemet og gjør det noget smidigt og stiftet til at taale Savn, at bevare en saadan Stilling som den, han nu har. Den er kun lønnet med 900 Kr., Manden er 37 Aar og har Familie, to Børn og en Husfru. Det vil være let at indse, at uden Udsigt til Forfremmelse, med kun 900 Kr. i Løn, vil han kun kunne se en mørk Fremtid imøde. Naar Udvalget anbefaler, at denne Sag henvises til Indenrigsministeren, sker det, fordi det erkjendes, at den Paagjældende har om ikke et juridisk saa dog et betydeligt Billighedskrav paa, at Staten imødekommer ham og erstatter ham en Del af det Tab, han har lidt ved sit Uheld. — Det næste Andragende, jeg skal omtale, er Indstillingen under Nr. 3, i Betænkningen under Nr. 11. Det er et Andragende fra en Del Beboere i Gudhjem = Melstad paa Bornholm. De andrage om Rigsdagens Medvirkning til, at de kunne faae oprettet en Telegrafstation i Gudhjem med Forbindelse til Svaneke paa Bornholm. Byen Gudhjem = Melstad er ikke nogen Kjøbstad men et større Fiskerleie og Handelsplads; den har i de senere Aar, for ikke meget lang Tid tilbage — jeg kan ikke erindre, hvor mange Aar det er — faaet anlagt en

Havn, og senere har den faaet sin egen Postexpedition, Lødsled, og Redningsstation. Der er en ikke ubetydelig Fiskehandel, og det er maaske navnlig Fiskehandelen, der har størst Krav paa en telegrafisk Forbindelse med Omverdenen. Det er oplyst, at Fiskehandelen omsætter 70—80,000 Dlr. røgede Silb aarlig og ferste Læg til en gennemsnitlig Værdi af 20,000 Kr. Den sidste Handelsvare, ferst Læg, meddeles der Oplysning om, afsættes hovedsagelig til Lybftland, til Preussen, men Prisen fluktuerer betydelig, og som Følge deraf er det af Vigtighed for Handelen at have telegrafisk Forbindelse med Omverdenen for altid at kunne vide Besked med Prisernes Stigen og Fallden paa Handelspladserne. Udvalget har antaget, at denne ikke ubetydelige Handel med Fisk saavel som Stedets Betydning i det Hele taget, kunde begrunde, at dette Andragende henvises til Indenrigsministeren. Som en Begrundelse i den Henseende skal jeg endnu fremhæve et Par Omstændigheder, nemlig Dampskibsfarten og Redningsvæsenet. Der kunde maaske være en passende Plads for en Redningsstation der, naar en Telegraf er bragt dertil, men uden en saadan Ledning vilde man savne et af de væsentligste Meddelelsesmidler, som Nutiden kender, ligesom selvsølgelig Skibsfarten i det Hele og særlig Dampskibsfarten vilde have stor Nytte deraf. Dette er de Betragtninger, der have gjort, at Udvalget har troet at burde foreslaa denne Sag henviset til Indenrigsministeren, og jeg skal derfor anbefale den saavel til det høje Thing, som til den høitærede Ministers Velvilje. — Den næste Indstilling, jeg skal omtale, er Indstillingen under Nr. 8, Betænkningens Nr. 25. Dette Andragende fra 8 Grundeiere i Kolbing var til Behandling i dette Thing i forrige Samling og blev da henviset til Indenrigsministeren. Der var imidlertid senere blevet meddelt de vedkommende Andragere, at Indenrigsministeriet ikke kunde undergive denne Sag en fornyet Overveelse, efter at den i sin Tid var endelig afgjort af Expropriationskommissionen. Som ærede Medlemmer ville erindre, angaar Sagen Bandet fra Kolbing Na, der, efter at en Jernbanedæmning er blevet lagt, og en Bro derigjennem er kommet til Stede, efter at altfaa Naturforholdene paa en væsentlig Maade ere blevne forandrede, har viist sig i betydeligere Grad, end tidligere var Tilfældet, at overfløomme Andragernes Giendomme. I det nemlig Jernbanedæmningen giver Bandet et snevrere Udløb gennem Broen, er det jo en Selvfølge, at dette vil staa høiere op, end det har kunnet staa ved den samme Vandmængde i tidligere Tid, da dette Legeme ikke laa og presede Bandet ind i et snevrere Løb. Der er tilslige stet det, at en paa tværs gaaende Gadenei som Følge af Jernbanedæmningens Anlæg har maattet forhøjes, og det er i det foregaaende Andragende oplyst, at ved særdeles betydeligt Spivande flyder Bandet ikke alene gennem Bro-